



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **S. G. a.s., IČO X**
sídlem J. S. 313, X L.
zastoupená advokátkou JUDr. Ivou Repa Kremplovou
sídlem Okružní 433/1, 638 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **S. s. r. o., IČO X**
sídlem S. 3725/60a, X P.
zastoupená advokátem Mgr. Janem Janouškem
sídlem Soukenická 2082/7a, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2025, č. j. KUOK 130459/2025, ve věci omezení vlastnického práva

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 18. 11. 2025, č. j. KUOK 130459/2025, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 21 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Ivy Repy Kremplové, sídlem Okružní 433/1, 638 00 Brno.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Olomouce, odbor stavební (dále jen „správní orgán I. stupně“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 16. 7. 2025, č. j. SMOL/316324/2025/OS/OP/Mra dle § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“) a § 104 odst. 1 zákona 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o elektronických komunikacích“) omezil vlastnické právo žalobkyně k části pozemku parc. č. X v k. ú. L. v rozsahu 11,89 m² dle geometrického plánu č. 792-165/2023 tak, že ve prospěch osoby zúčastněné na řízení (dále jen „vyvlastnitel“) zřídil věcné břemeno pro realizaci záměru „Optická trasa O. – L. – T.“, jejímž cílem je napojení obcí T. a O. u P. optickým kabelem na vysokorychlostní síť elektronických komunikací, umístěné územním rozhodnutím č. j. PVMU 120768/2023 61 ze dne 7. 9. 2023. Zřízení věcné břemeno opravňuje vyvlastnitele realizovat protlak pod železniční vlečkou a provozovat podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě (optický kabel včetně chráničky), a to včetně práva údržby, oprav vedení a úprav infrastruktury. Věcné břemeno bylo zřízeno na dobu neurčitou. Výrokem II. bylo určeno, že vyvlastnitel je dle § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění povinna zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění nejpozději do 12 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Výrokem III. byla stanovena náhrada za vyvlastnění.
2. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Argumentace stran

Žaloba

3. Žalobkyně úvodem konstatovala, že již v odvolání brojila proti postupu správního orgánu I. stupně, který ji v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) neseznámil s nově získanými podklady před vydáním rozhodnutí. Za tyto podklady žalobkyně označila sdělení Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“) stran pokrytí vysokorychlostní sítě elektronických komunikací v obcích O. u P. a T. (L.) ze dne 30. 4. 2025 a také písemné vyjádření vyvlastnitele, k dřívějšímu vyjádření žalobkyně ze dne 1. 4. 2025 a následně ze dne 29. 4. 2025 (reakce na podanou žádost vůči ČTÚ). Podle žalobkyně se žalovaný s jejími námitkami vypořádal chybně, když uvedl, že sdělení ČTÚ nebylo použito jako podklad rozhodnutí, a že s vyjádřením vyvlastnitele se žalobkyně mohla seznámit sama, nicméně této možnosti nevyužila. Žalobkyně namítla, že vyjádření vyvlastnitele zjevně přispělo k vydání rozhodnutí, jelikož správní orgán I. stupně na jeho základě podal žádost o sdělení vůči ČTÚ. Kdyby žalobkyně věděla, že je vyjádření vyvlastnitele součástí spisu, mohla se s ním seznámit, adekvátně na něj zareagovat a v něm uvedená tvrzení vyvlastnitele případně vyvrátit. Samotné sdělení ČTÚ pak rovněž bylo podkladem pro rozhodnutí, jelikož jej správní orgán I. stupně hodnotil ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Bylo přitom nerozhodné, že správní orgán I. stupně toto sdělení v konečném důsledku vyhodnotil tak, že pro samotné rozhodnutí nebylo užitečné. Žalobkyně dále namítla, že pokud se správnímu orgánu I. stupně nedostalo ve sdělení odpovědi ze strany ČTÚ na jeho otázky, měl žádost vyvlastnitele zamítnout, případně

se zeptat znovu a lépe. V rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu pak podle žalobkyně postupoval rovněž žalovaný. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplynulo, že se vyvlastnitel a správní orgán I. stupně v odvolacím řízení obsáhle vyjádřili k odvolacím námitkám žalobkyně. Žalovaný následně vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by před tím žalobkyni o těchto vyjádřeních jakkoli vyrozuměl. Žalobkyně se tedy s těmito podklady pro rozhodnutí nemohla seznámit, zareagovat na ně a eventuálně ovlivnit rozhodnutí žalovaného.

4. Dále žalobkyně namítala nedostatečné vypořádání vlastních odvolacích námitek ze strany žalovaného, které tak podle ní způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v tomto ohledu nejdříve namítla, že vyvlastnitel musí ve smyslu § 18 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění doložit skutečnosti nasvědčující tomu, že byly splněny podmínky vyvlastnění. Ačkoli vyvlastnitel vylicil takovýchto skutečností více, nebylo podle žalobkyně zřejmé, jakými důkazy byly doloženy. Pokud pak správní orgán I. stupně neuvedl, z jakých důkazů při vydání rozhodnutí vycházel, jedná se o porušení § 68 odst. 3 správního řádu a vadu způsobující nepřezkoumatelnost. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně (opět) bez uvedení podkladu přijal skutkový závěr, že dojde-li k napojení vysokorychlostní sítě elektronických komunikací způsobem, který navrhl vyvlastnitel, bude naplněn veřejný zájem. Námitky uvedené v tomto bodě přitom žalobkyně uvedla již v odvolání, nicméně žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, když toliko uvedl, že „*v řízení byl dostatečně prokázán veřejný zájem na stavbě*“, a že k posouzení převahy veřejného zájmu nad vlastnickým právem žalobkyně „*byl použit test proporcionality*“.
5. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nijak nevypořádal s její námitkou stran toho, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nesprávně aplikoval kritérium potřeby. Žalovaný se i přes námitku žalobkyně vůbec nezabýval tím, zdali by pokrytí 5G sítí nemohlo být zajištěno jiným způsobem a bez zásahu do vlastnických práv žalobkyně, např. využitím hybridní přenosové sítě. Z pohledu žalobkyně se přitom jednalo o námitku zásadní. Obdobně se pak žalovaný nevyjádřil k námitce, že správní orgán I. stupně nijak nepodložil své tvrzení, že právě vyvlastňovatelem navrhovaný záměr je nejlepším řešením, pokud jde o rozsah zásahu tohoto záměru do vlastnických práv soukromých osob.
6. Žalobkyně dále odkázala na další nevypořádané námitky ze strany žalovaného. Konkrétně ve vztahu ke kritériu poměrování žalobkyně v odvolání namítala, že správní orgán I. stupně nijak neodůvodnil své tvrzení, podle něž by v dané lokalitě v případě nerealizace záměru nebylo zajištěno dostatečné pokrytí vysokorychlostních sítí elektronických komunikací. Správní orgán I. stupně se přitom na dostatečnost pokrytí ještě před vydáním rozhodnutí dotazoval ČTÚ, nedostatek podkladů pro později učiněný závěr byl tedy v tomto ohledu očividný. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně nijak nepodložil svůj závěr k naplnění podmínky nezbytného rozsahu, pokud jde o zásah do vlastnických práv žalobce. Ani tuto námitku přitom žalovaný nevypořádal. Stejně jako její odvolací námitky stran aplikace zásady subsidiarity. Žalobkyně v tomto ohledu již v odvolání namítala, že se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal s jejím tvrzením, že vyvlastnitel nepředložil dostatečnou informaci o účelu vyvlastnění. Žalobkyni tak doposud není zřejmé, proč nemůže být záměr vyvlastnitel realizován bez získání práv k pozemku nebo ke stavbě již zmiňovanou hybridní přenosovou sítí. Žalovaný k těmto námitkám pouze uvedl, že „*v neposlední řadě byla i správně naplněna podmínka subsidiarity*“, a že „*není problém v uzavření smlouvy v tom, že by odvolateli nebyl dostatečně znám účel vyvlastnění*“.

7. Závěrem žalobkyně namítla, že ani správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí nevypořádal s jejími námitkami, uplatněnými v průběhu řízení (že v lokalitě již jsou dostupné veřejné komunikační sítě, že vyvlastnitel mohl využít již budovanou optickou síť a že vyvlastnitel nepředložil dostatečnou informaci o účelu vyvlastnění), čímž učinil i toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K namítanému postupu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že vyjádření vyvlastnitel nezakládá povinnost správního orgánu postupovat podle tohoto ustanovení. Při takovém postupu by kvůli neustálému vyjadřování účastníků nebylo možné řízení ukončit a předmětný postup by tak byl v rozporu se zásadou koncentrace řízení. Žalovaný dále uvedl, že ani vyjádření vyvlastnitel, ani žádost a následné sdělení ČTÚ, nepředstavovaly nové podklady pro rozhodnutí a správní orgán I. stupně tak nebyl povinen s těmito podklady žalobce seznamovat. Vyjádření vyvlastnitel navíc bylo vydáno po lhůtě k uplatnění námitek podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění a správní orgán I. stupně tak k němu ani nemohl přihlížet. Žalovaný dále uvedl, že nemá za to, že on sám postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, když neumožnil žalobkyni, aby se před vydáním rozhodnutí seznámila s vyjádřeními vyvlastnitel a správního orgánu I. stupně. Na vyjádření účastníka řízení podle § 86 odst. 2 a 3 správního řádu se povinnost seznámit nevztahuje, pokud toto vyjádření neobsahuje zcela nové skutečnosti. Z pohledu žalovaného se jednalo toliko o nezávazné právní názory, kterými nebyl vázán. K námitkám žalobkyně stran nedostatečného prokázání veřejného zájmu žalovaný uvedl, že v případě aplikace zákona o elektronických komunikacích, jakožto zvláštní právní úpravy ve vztahu k zákonu o vyvlastnění, není otázka veřejného zájmu předmětem dokazování, neboť ten vyplývá přímo ze zákona. Bez ohledu na tuto skutečnost přitom byl veřejný zájem v tomto případě řádně zjištěn. S námitkami stran navrhovaného alternativního vedení trasy záměru se pak podle žalovaného oba správní orgány dostatečně vypořádaly. Celková délka stavby je 3 670 m, k dotčení soukromých pozemků dochází pouze ve dvou případech, přičemž na pozemku žalobkyně se nachází pouze 11 m. Jakékoliv jiné řešení trasy, pokud by vůbec existovalo, by vedlo k výrazně většímu zásahu do práv soukromých osob. Všechny tyto skutečnosti vyplývají z podané žádosti a územního rozhodnutí. S odkazem na judikaturu NSS žalovaný konstatoval, že předmětem vyvlastňovacího řízení nemůže být zvažování alternativních variant řešení již schváleného stavebního záměru. Pokud měl žalobce námitky proti umístění stavby, měl je uplatnit v územním řízení, jehož byl účastníkem. Závěrem se žalovaný vyjádřil k namítanému nevypořádání odvolacích námitek, když s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75 uvedl, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nelze hledat v dílčích nedostacích jeho odůvodnění. Rozhodnutí žalovaného není v žádné své části nepřezkoumatelné v tom smyslu, že by v dostatečné míře neumožňovalo seznat v něm obsažená skutková zjištění a právní závěry.

Replika

9. Žalobkyně v replice uvedla, že bez ohledu na to, že vyvlastnitel podal vyjádření po uplynutí lhůty podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění, vedlo předmětné vyjádření správní orgán I. stupně k podání žádosti o sdělení vůči ČTÚ. Vyjádření vyvlastnitel materiálně bylo podkladem pro vydání rozhodnutí a žalobkyni mělo být umožněno se s ním seznámit a vyjádřit se k němu. Stejně tak byla podkladem pro vydání rozhodnutí samotná žádost o sdělení vůči ČTÚ, z níž je patrné, že správní orgán I. stupně nebyl přesvědčen o tom, zdali

bylo aktuální pokrytí skutečně nedostatečné. K vyjádřením vyvlastnítele a správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení pak žalobkyně zopakovala, že i tato vyjádření byla oproti tvrzení žalovaného podklady pro vydání rozhodnutí, jelikož zjevně měla vliv na posouzení věci odvolacím orgánem. Dále žalobkyně uvedla, že v odvolání vůbec nepolemizovala se závěrem, zda je v rámci vyvlastňovacího řízení podle zákona o elektronických komunikacích otázka veřejného zájmu předmětem dokazování či nikoli. Věnovala se toliko dokazování v otázce proporcionality veřejného zájmu na výstavbě podle projektu vyvlastnítele, a to ve vztahu k vlastním soukromým právům. Žalobkyně se rovněž neztotožnila s názorem žalovaného, že otázka alternativních tras již nemůže být předmětem vyvlastňovacího řízení. Takový přístup by totiž devalvoval důvod, pro nějž je ve vyvlastňovacím řízení prováděn test proporcionality.

Vyjádření vyvlastnítele

10. Vyvlastnitel ve svém vyjádření navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, jelikož řádný ze žalobních bodů nebyl způsobilý osvědčit nezákonnost napadeného rozhodnutí. V otázce doručování a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se vyvlastnitel plně přiklonil k vyjádření žalovaného. Byla to naopak žalobkyně, která se svým postupem přičinila na současném stavu věci, když až v průběhu ústního jednání dne 31. 3. 2025 doručila správnímu orgánu I. stupně své rozsáhlé námitky, které ani nijak nepodložila. Žalobkyně podle vyvlastnítele rovněž činila v řízení účelové průtahy ve snaze oddálit legální a legitimní vyvlastnění. Z obecného odvolání a rovněž z poměrně obecné žaloby pak vyplývá, že si žalobkyně stále neověřila obsah dokumentů a podání, proti kterým brojí. Vyvlastnitel rovněž konstatoval, že z jednotlivých podání žalobkyně je zjevné, že sama žalobkyně nepovažuje dokumenty, s nimiž se podle svých slov neměla šanci seznámit, za podstatné, a nemá tak ani snahu přesvědčivým způsobem uplatňovat svá práva. Touto rezignací na svá práva se tedy žalobkyně nemůže nyní dovolávat jakékoli nezákonnosti. K námitkám nepřezkoumatelnosti vyvlastnitel uvedl, že pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není dán sebemenší prostor. Vyvlastnitel poukázal na to, že v řízení před správním orgánem I. stupně bylo jmenovitě odkazováno na podklady, z nichž následné prvostupňové rozhodnutí vycházelo. Žalovaný se pak podle vyvlastnítele s odvolacími námitkami vypořádal dostatečně, a to i v případě, kdy pouze odkázal na obsáhlé rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovýto postup v odvolacím řízení byl podle vyvlastnítele zcela v pořádku.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

K namítané nepřezkoumatelnosti

12. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu brání soudu v jeho přezkumu v intencích uplatněných žalobních námitkách představuje natolik závažnou vadu, pro kterou by krajský soud musel rozhodnutí žalovaného bez dalšího zrušit.
13. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost z důvodu absence řádného vypořádání jejích námitkách, tedy nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

14. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Zároveň platí, že vypořádání s námitkou účastníka nemusí být nutně učiněno výslovně, je-li z obsahu odůvodnění implicitně seznatelné (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 As 210/2018-36 či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, jež shodně zdůrazňují, že zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost lze pouze z těch nejzávažnějších vad rozhodnutí, pokud rozhodnutí správního orgánu nelze meritorně přezkoumat). Pro závěr o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí tudíž postačuje, plyne-li vypořádání námitek z obsahu rozhodnutí alespoň implicitně či dokonce předestře-li správní orgán vlastní právní názor, v jehož světle námitky účastníka neobstojí.
15. Žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě fakticky namítala, že žalovaným nebyly řádně vypořádány její odvolací námitky ohledně nenaplnění podmínek pro vyvlastnění a absenci podkladů pro závěry správního orgánu I. stupně.
16. Z obsahu správního spisu, konkrétně z odvolání žalobkyně ze dne 1. 8. 2025, soud ověřil, že žalobkyně vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítala absenci naplnění podmínek vyvlastnění. Konkrétně namítala, že vyvlastnitel musí doložit skutečnosti nasvědčující splnění podmínek vyvlastnění, avšak z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů vyplývá veřejný zájem na omezení vlastnického práva žalobkyně ani tvrzení, že zřízení věcného břemene zcela jistě umožní dosáhnout veřejného zájmu v podobě napojení na vysokorychlostní síť elektronických komunikací, čímž by mělo být naplněno kritérium vhodnosti testu proporcionality. Dále žalobkyně namítala nesprávnou aplikaci kritéria potřeby, v rámci kterého především namítala, že se správní orgán I. stupně ani nezabýval tím, zdali by pokrytí 5G sítí nemohlo být zajištěno jinak než jen optickým kabelem vedeným přes pozemek. V této souvislosti dále namítla, že k pokrytí 5G sítí lze využít hybridní přenosovou síť, která by mohla zajistit pokrytí 5G sítí, aniž by současně došlo k zásahu do vlastnického práva žalobkyně. Rovněž namítala nevypořádání jejích námitek, že v lokalitě již jsou dostupné veřejné komunikační sítě a že vyvlastnitel mohl využít již budovanou optickou síť. Dále namítla, že prvostupňový orgán neuvedl žádné podklady ke svému tvrzení, že záměr bude umístěn v maximální možné míře na pozemcích ve vlastnictví subjektů veřejného práva a pouze jedna část o ploše 11,89 m² bude vedena přes pozemek. Dále namítla nedostatek podkladů k dalším tvrzením správního orgánu I. stupně, nedostatečnou informaci o účelu vyvlastnění, nesprávné vyhodnocení zásady subsidiarity a konečně absenci vypořádání námitek uplatněných před správním orgánem I. stupně.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a ověření splnění formálních a dalších zákonných podmínek pro věcné projednání podaného odvolání uvedl, že odvolací námitky se částečně překrývají a obsahově shodují s námitkami, které byly vzneseny již během prvostupňového řízení, přičemž žalovaný se domnívá, že správní orgán I. stupně všechny námitky žalobkyně řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že v řízení byl dostatečně prokázán veřejný zájem na stavbě, včetně jeho převahy nad zachováním vlastnického práva vyvlastňovaného, k čemuž byl použit test proporcionality. Žalovaný dále uvedl, že má za to, že správní orgán I. stupně provedl test proporcionality

správně. Napadené prvostupňové rozhodnutí má 12 stran, námitka nepřezkoumatelnosti tudíž dle žalovaného nepřípadá v úvahu. Celkově je rozhodnutí dle žalovaného zpracováno kvalitně a je řádně odůvodněno. Je jasné, z čeho prvostupňový úřad vycházel, v neposlední řadě byla i správně naplněna podmínka subsidiarity. Dále se žalovaný věnoval výši náhrady a na závěr uvedl, že dle jeho názoru bylo v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněno, že všechny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny, a proto bylo žádosti vyvlastnítele vyhověno. S námitkami vznesenými žalobkyní během prvostupňového řízení se správní orgán I. stupně řádně vypořádal a pokusil se jí vysvětlit, proč jim nemůže být vyhověno. Námitky vznesené žalobkyní v rámci odvolacího řízení nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, nejsou důvodné, byly vyvráceny.

18. Z uvedeného je zcela zřejmé, že námitka žalobkyně je důvodná, neboť rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
19. Žalovaný uvedl toliko výčet zcela obecných proklamací o tom, jak správní orgán I. stupně postupoval a věc vyhodnotil správně. Ani na jednu ze zcela konkrétních námitek žalobkyně však žádným způsobem konkrétně nereagoval, a zcela tak rezignoval na jejich vypořádání. Napadené rozhodnutí tak nenaplnňuje elementární požadavky na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu, přestože na něj žalovaný sám odkazoval, neboť zejména nejsou seznatelné jakékoliv úvahy žalovaného vedoucí k závěru o správnosti napadeného prvostupňového rozhodnutí, která je toliko konstatována zcela bez dalšího. Z napadeného rozhodnutí pak není ani zřejmé, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, jelikož těmto se v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnuje. S námitkami žalobkyně se tedy žalovaný nevypořádal, byť k tomu byl povinen. Sám žalovaný svým rozhodnutím jednoznačně popírá jím použitý argument o tom, že rozsáhlost rozhodnutí vylučuje námitku nepřezkoumatelnosti, neboť na deseti stranách žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný na řádné odůvodnění a zejména vypořádání odvolacích námitek rezignoval a jeho rozhodnutí nelze než označit za zcela odporující požadavkům na řádné a přezkoumatelné odůvodnění správního rozhodnutí.
20. Vypořádání odvolacích námitek přitom z napadeného rozhodnutí nevyplývá ani implicitně, neboť se nikterak konkrétněji nezabývá naplněním podmínek vyvlastnění kromě prostého konstatování o převaze veřejného zájmu, naplnění podmínky subsidiarity a správně provedeném testu proporcionality.
21. Pakliže žalovaný uvedl, že odvolací námitky se částečně překrývají s námitkami již uplatněnými před správním orgánem I. stupně, který se se všemi již řádně vypořádal, ani tato skutečnost není schopna nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zvrátit. Jak soud rovněž ověřil ze správního spisu, ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž odpovědi na námitky žalobkyně neposkytuje. Výslovně se námitkami žalobkyně správní orgán I. stupně věnoval na str. 11 svého rozhodnutí, kde však toliko zrekapituloval uplatněné námitky a následně pak již jen konstatoval, že má za to, že většina námitek spočívající zejména v absenci veřejného zájmu a nesplnění podmínek vyvlastnění, byla již zodpovězena v předchozím textu. V onom předchozím textu se převaze veřejného zájmu a kritériem potřebnosti, tedy klíčovými námitkami podané žaloby, správní orgán I. stupně věnuje na str. 8 a 9 svého rozhodnutí. Uvedl, že veřejný zájem zde představuje zájem společnosti na zajištění spolehlivého připojení k vysokorychlostní síti elektronických komunikací. K převaze veřejného zájmu nad individuálním zájmem žalobkyně pak zrekapituloval skutečnosti uvedené vyvlastnítelem a ke kritériu potřebnosti pak uvedl, že zvážil potenciální možnost realizace zamýšleného záměru jiným způsobem, resp. možnost vedení předmětné

stavby jinou trasou bez omezení vlastnického práva vyvlastňovaného, přičemž dospěl k závěru, že záměr byl umístěn v maximální možné míře na pozemcích ve vlastnictví subjektů veřejného práva (pozemky obcí) a pouze jediná část o ploše 11,89 m² je vedena přes pozemek žalobkyně. Dále uvedl, že potřeba realizace záměru vyplývá z obecné nutnosti pokrytí území vysokokapacitními sítěmi elektronických komunikací a dále se ztotožnil s argumentací vyvlastnítele. Konečně uvedl, že pokud by předmětná stavba nebyla realizována, nebylo by v dané oblasti dostatečné pokrytí vysokokapacitními sítěmi elektronických komunikací. Uvedené závěry správní orgán I. stupně buď přejal od vyvlastnítele, případně učinil sám, avšak obojí bez dalšího. Žalobkyně má tedy v první řadě pravdu v tom, že správní orgán I. stupně činil uvedené závěry bez uvedení podkladů, na jejichž základě k uvedeným závěrům dospěl, neboť i soud musí konstatovat, že ve správním spise nenalezl podklady k takovým závěrům.

22. Především však je třeba jednoznačně konstatovat, že ani jeden ze správních orgánů se řádným způsobem nevypořádal s konkrétními námitkami žalobkyně. Především se žádný ze správních orgánů nezabýval stěžejní námitkou žalobkyně uplatňovanou od samého počátku řízení, a sice že sledovaného účelu lze dosáhnout jiným způsobem nezasahujícím do vlastnického práva žalobkyně. Žalobkyně v této souvislosti zcela konkrétně namítala, že existují jiné způsoby, jak sledovaného cíle dosáhnout, uvedla mj. možnost pronájmu od stávajících poskytovatelů, a především pak uvedla možnost využití tzv. hybridní přenosové sítě, u níž popsala i mechanismus fungování takové sítě. S těmito konkrétními možnostmi alternativních řešení se však správní orgány řádně nevypořádaly. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že jiné možnosti zvážil, avšak dopěl k závěru, že záměr byl umístěn v maximálním možném rozsahu na veřejných pozemcích, z čehož však spíše vyplývá smíšení otázky potřebnosti a otázky nezbytného rozsahu omezení, než jasná argumentace, z jakých důvodů nelze žalobkyní předestřené alternativy využít, tzn. pronájem či hybridní přenosovou síť. Žalovaný se pak otázkou jiných možných řešení nezabýval vůbec. Zásadně se přitom mylí, pakliže ve vyjádření k žalobě (nikoliv v napadeném rozhodnutí, kde tuto otázku i přes výslovnou odvolací námitku zcela přešel) uvedl, že ve vyvlastňovacím řízení na posuzování alternativ řešení není prostor.
23. Naopak z ustálené judikatury NSS vyplývá, že vyvlastňovací orgány mají i ve vyvlastňovacím řízení povinnost *„přesvědčivě zdůvodnit, z jakých důvodů nelze realizovat kvalifikovaný relevantní návrh konkrétního alternativního řešení, zvláště pak lze-li podle tohoto návrhu využít stejně dobře pozemků státu, obce, vyvlastnítele, respektive subjektů, u kterých lze presumovat zájem na vybudování dané veřejně prospěšné stavby“* (rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2024, č. j. 7 As 249/2022-28, bod 16 a dále judikatura tam uvedená). Žalobkyně od počátku řízení vznášela vzhledem k povaze záměru dostatečně konkrétní a kvalifikované návrhy alternativních řešení, bylo proto povinností správních orgánů dostatečně konkrétně zdůvodnit, proč žádná z nabízených alternativ není realizovatelná.
24. Na základě uvedeného tedy soud uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti je důvodná. Správní orgán I. stupně nedostal požadavkům kladeným na odůvodnění svého rozhodnutí, jelikož kromě chybějících podkladů se zejména dostatečným způsobem nevypořádal s námitkami žalobkyně. Žalovaný pak nejenže tuto vadu prvostupňového rozhodnutí svým postupem a napadeným rozhodnutím nenapravit, nýbrž sám rovněž zatížil žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť na vypořádání odvolacích námitek rezignoval úplně. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by z uvedených důvodů

sama o sobě postačovala pro jeho zrušení bez dalšího. Přezkoumání napadeného rozhodnutí co do tvrzeného porušení § 36 odst. 3 správního řádu však nebránila, proto se soud dále zabýval i první z uplatněných žalobních námitek.

K porušení § 36 odst. 3 správního řádu

25. Podle § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*“. Uvedené ustanovení správního řádu upravuje specifické právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům.
26. Smyslem citovaného ustanovení je poskytnout účastníku správního řízení možnost sdělit správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán v řízení shromáždil, resp. umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění – tedy učinit své procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účelem procesního práva zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu je tak dát účastníkovi řízení na vědomí, že správní řízení se chýlí ke konci, aby mohl uplatnit své celkové stanovisko k věci a podkladům, případně učinit závěrečná vyjádření. NSS shledává ústavní základ práva podle § 36 odst. 3 správního řádu v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (viz body 32 a 33 rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2024, č. j. 10 As 122/2024-60). Proto také správní soudy setrvale judikují, že je povinností správního orgánu vyzvat účastníka k uplatnění práva podle § 36 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39), že porušení této povinnosti představuje vždy vadu správního řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2002, č. j. 7 A 22/2000-33), a že tento závěr platí i pro odvolací řízení, přičemž nezáleží na tom, zda daný podklad hodnotil sám správní orgán jako klíčový nebo pouze doplňkový (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 As 59/2006-85, č. 1097/2007 Sb. NSS, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 1 As 55/2008-156). O vadu řízení nejde pouze v případě, že správní orgán určitý důkaz jako podklad rozhodnutí vůbec nepoužije (srov. bod 30 rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS).
27. Zároveň je třeba zdůraznit, že již ze samotné textace dotčeného ustanovení vyplývá, že předmětem dotčené povinnosti správního orgánu jsou podklady rozhodnutí, kterými jsou v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu „*zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*“. Závěr žalovaného, že se dotčené ustanovení vztahuje toliko na důkazy, je tedy nesprávný. Podkladem rozhodnutí může být prakticky cokoliv, co přispěje ke zjištění stavu věci, tedy i vyjádření účastníků řízení. Na druhou stranu ne každý dokument obsažený ve spise je podkladem rozhodnutí ve věci, k němuž má účastník řízení právo se podle dotčeného ustanovení vyjádřit. Příkladem je např. vyjádření účastníka řízení k odvolání jiného účastníka řízení podle § 86 odst. 2 a 3 správního řádu, pokud toto vyjádření neobsahuje zcela nové skutečnosti, nebo stanovisko příslušného prvostupňového orgánu k odvolání účastníka řízení podle § 88 odst. 1 správního řádu, protože toto stanovisko je pouze právním názorem příslušného prvostupňového správního orgánu k odvolání účastníka řízení, kterým příslušný odvolací správní orgán není vázán a nemusí k němu ani přihlížet, protože si o věci učiní úsudek sám (FIALA, Z., FRUMAROVÁ, K.,

VETEŠNÍK, P., a kol. *Správní řád: Praktický komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz).

28. Na základě posledně uvedeného lze jako nedůvodnou označit tu část námitky směřující vůči postupu žalovaného, který žalobkyni neseznámil s vyjádřením vyvlastnitele k jejímu odvolání a se stanoviskem správního orgánu I. stupně k podanému odvolání. V případě druhého uvedeného se jedná toliko o právní stanovisko správního orgánu, kterým se však nadřízený orgán z povahy věci není povinen řídit. V případě vyjádření vyvlastnitele k podanému odvolání se rovněž nejednalo o podklad rozhodnutí žalovaného, neboť, jak soud ověřil ze správního spisu, neobsahovalo zcela nové skutečnosti, nadto žalovaný z něj zřejmě nevycházel.
29. Pokud pak jde o postup správního orgánu I. stupně, tam byla situace odlišná. Žalobkyně namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu ve vztahu ke sdělení ČTÚ a dále vyjádřením vyvlastnitele. Mezi stranami přitom není sporu o tom, že správní orgán I. stupně skutečně s uvedenými podklady žalobkyni neseznámil způsobem dle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy neuvědomil ji o tom, že jsou součástí správního spisu a neumožnil jí se k nim vyjádřit. Jádrem sporu je, zda se v případě těchto podkladů skutečně jednalo o podklady rozhodnutí, s nimiž byl správní orgán I. stupně povinen žalobkyni seznámit.
30. Co se týče sdělení ČTÚ, ověřil soud ze správního spisu, že toto opravdu ve shodě s tvrzeními správních orgánů žádná skutková zjištění správnímu orgánu I. stupně neposkytlo. Jeho obsahem jsou toliko obecné informace bez konkrétní vazby na projednávaný případ. Jak správní orgán I. stupně konstatoval na str. 5 svého rozhodnutí, sdělení ČTÚ neshledal užitečným pro předmětné řízení a nebyl tak použit jako podklad rozhodnutí, protože s ním účastníci řízení nebyli seznamováni. Soud se s touto úvahou vzhledem k předestřenému obsahu tohoto sdělení ztotožňuje a jakkoliv správní orgán hodnotil jeho (ne)užitečnost, podstatným zůstává, že toto sdělení nesloužilo ke zjištění stavu věci (neposkytlo pro věc relevantní skutková zjištění). Krajský soud proto souhlasí se správními orgány, že sdělení ČTÚ nebylo podkladem rozhodnutí, protože správní orgán I. stupně ve vztahu k němu § 36 odst. 3 správního řádu svým postupem neporušil.
31. Stejný závěr ale nelze učinit o vyjádření vyvlastnitele ze dne 1. 4. 2025, kterým vyvlastnitel reagoval na námitky žalobkyně vznesené u ústního jednání. Jak soud ověřil ze správního spisu, a to jak ze samotného vyjádření, tak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tento ve svém rozhodnutí z tohoto vyjádření vycházel, a co je hlavní, činil z něj skutková zjištění. Takto správní orgán I. stupně na str. 8 a 9 svého rozhodnutí činil závěry týkající se otázky veřejného zájmu a jeho převahy nad zájmem žalobkyně a kritéria potřebnosti téměř výhradně na základě skutečností vyplývajících z vyjádření vyvlastnitele. Nejprve k otázce převahy veřejného zájmu na zájmem žalobkyně výslovně zrekapituloval tvrzení vyvlastnitele obsažená v uvedeném vyjádření o tom, že v lokalitě obce Třebčín existuje komunikační vysokorychlostní optická síť pouze částečně, a to ve vlastnictví vyvlastnitele a že tuto síť je potřeba připojit. Dále že pronájem od stávajících poskytovatelů dle názoru vyvlastnitele není technicky postačující a že existující technologie nedosahují parametrů VHCN (Very High Capacity Networks). Dále že potřeba existence takové sítě vyplývá jak ze strategie vlády ČR „Digitální Česko“, tak z evropské legislativy, a že v dané oblasti chybí pokrytí vysokokapacitními sítěmi. Dále v rámci posuzování kritéria potřebnosti správní orgán I. stupně uvedl, že záměr byl umístěn v maximální možné míře na pozemcích subjektů veřejného práva a pouze jediná část o ploše 11,89 m² je vedena přes pozemek žalobkyně. Dále že potřeba realizace záměru vyplývá z obecné nutnosti pokrytí území

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vysokokapacitními sítěmi elektronických komunikací a že se v tomto případě lze ztotožnit s argumentací vyvlastnítele. Jak již bylo uvedeno výše, k uvedeným tvrzením zároveň správní orgán I. stupně neoznačil podklad, z něhož by takové závěry vyplývaly, a ani soud takový podklad ve spise nenalezl. Správní orgán I. stupně tak prakticky přejal tvrzení vyvlastnítele za svá skutková zjištění. V takovém případě však absolutně nemůže obstát tvrzení, že vyjádření vyvlastnítele nebylo podkladem rozhodnutí. Vzhledem k průběhu správního řízení, v rámci kterého žalobkyně z pozice vyvlastňované konstantně a konkrétně brojila proti plánovanému záměru a snášela konkrétní odbornou protiargumentaci vůči tvrzením vyvlastnítele, nelze než dát jí zcela za pravdu, že postupem správního orgánu I. stupně byla zkrácena na svých právech. Správní orgán I. stupně jí svým postupem odepřel možnost se k vyjádření vyvlastnítele vyjádřit a reagovat na jím učiněná tvrzení, která následně správní orgán I. stupně přejal jako svá skutková zjištění. Tato vada správního orgánu I. stupně tak měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a s ohledem na postup žalovaného, který i přes totožnou odvolací námitku postup správního orgánu I. stupně nenapravil, i na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

32. Z vyjádření vyvlastnítele ze dne 29. 4. 2025, jímž brojil proti podané žádosti o sdělení k ČTÚ, pak správní orgán I. stupně dle zjištění soudu nevycházel. Ve vztahu k němu tak § 36 odst. 3 správního řádu neporušil.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a zároveň pro podstatnou vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z těchto důvodů soud neprováděl žádný z navržených důkazů. Žalovaný, nebude-li již ve věci opatřovat další podklady, řádně žalobkyni vyrozumí o jejím právu seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu, poskytne jí k uplatnění tohoto práva přiměřenou lhůtu, a pokud žalobkyně svého práva využije a k podkladům se vyjádří, žalovaný se s případně uplatněnými námitkami proti podkladům vypořádá. Stejně tak se žalovaný řádným způsobem vypořádá s již uplatněnými odvolacími námitkami žalobkyně. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaného s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázal k náhradě jí účelně vynaložených nákladů, jež spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech na zastoupení žalobkyně advokátkou. Ty sestávají z odměny advokátky za poskytnuté úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění, v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby a repliky, přičemž za každý úkon náleží zástupkyni žalobkyně odměna podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč, tj. celkem 13 860 Kč, a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 1 350 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobkyně společníkem OYERS advokátní kancelář, v. o. s., IČO 17497680, která je plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů i částka odpovídající této dani ve výši 21 % z částky 15 210 Kč, tj. ve výši 3 194 Kč. Celkové náklady žalobkyně tak činí 21 404 Kč (3 000 + 13 860 + 1 350 + 3 194). K zaplacení této částky stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku a místo plnění určil soud podle § 149 o. s. ř.

35. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech vyvlastnítele, jež mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 13. března 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu